

Op een billboard in Turijn.

Valerie Jansen: „Deze school is voor mij een droom. Ik hou van dit land.“ FOTO JAN ANNINGA

Een beetje verliefd op de Italiaanse voetbalclub Juventus. Dat is Valerie Jansen (26) uit Emmen. Ze is leerkracht op een internationale school in het hartje van J Village, het Juventusdorp.

Droombaan voor Drentse: juf in Juventusdorp

JAAP VAN BRUMMELEN

Haar knappe gezicht trok als een magneet de blikken van Turijnse automobilisten naar zich toe. Valerie Jansen uit Emmen zag zichzelf in najaar en winter van 2017 heren der in de stad opdruiken. De toen 25-jarige blondine was blikvanger in een grote reclamecampagne ter promotie van de nieuw opgerichte internationale school in het Juventusdorp. Bij die instelling vierde de Drentse vorige zomer haar droomdebuut als juf.

Opvallend detail: op wat kleinere schaal als ze vorige zomer in Turijn aan de weg timmerde, had ze dat jaren eerder in Emmen gedaan. „Toen ik een bijbaantje had als serveerster van restaurant In De Goede Luim vroeg de baas: ‚Wil jij meewerken aan een promotiecampagne?‘ Uiteindelijk zag ik mezelf in Emmen terug op borden langs de weg.“

Van Emmen naar Turijn dus. Hoe treffend kunnen billboards een droomcarrière symboliseren? Het

‘Nee, het is niet zo dat ik helemaal gek van voetbal ben’

zal je maar gebeuren. Je bent koud afgestudeerd aan de nieuwe opleiding International Teacher van de Stenden Hogeschool of je komt in een gespreid bedje in J Village, vrij vertaald het Juventusdorp, dat naast het stadion is opgetrokken. Waar het nieuwe hoofdkwartier van Juventus plus de nieuwe trainingsvelden en -nog in aanbouw zijnde- Juventus-hotel zijn gevestigd.

Hoe zij dat voor elkaar heeft gekregen? „Nadat het voltooien van mijn studie, ging ik online op zoek

naar een baan. Waar ik ook keek, overal werd minimaal drie jaar ervaring geëist. Toen kwam deze nieuwe school op mijn weg. Het was voor mij een droom. Ik hou van dit land. Toen het schooljaar begon, was de school nog maar net af. Nee, het is niet zo dat ik helemaal gek van voetbal ben. Van Juventus heb ik nog geen wedstrijd in het stadion gezien, maar dat heeft niks met desinteresse te maken. Kaartjes zijn gewoon moeilijk te krijgen. Toch volg ik de club en ken de spelers. Of er een bij zit met wie ik een beschuitje zou willen eten? Hm. Ik heb wel een speler op het oog, maar dat hou ik liever voor me. Al is het alleen maar omdat er een kans bestaat dat hij zijn kinderen in de toekomst hier naar school stuurt.“

Namen en rugnummers houdt ze voor zich. Dat ze haar woorden op een goudschaaltje legt, heeft een reden. De Oude Dame, de bijnaam van de club, is streng. Valerie staat onder censuur van de voetbalgrootmacht. De club heeft een denkbeeldige muur om J Village gebouwd en is hy-

pergevoelig voor lekkende informatie over wat zich daarbinnen afspeelt. Pas als het artikel door de club is gelezen en gezuiverd van alles dat ook maar riekt naar gevoelige informatie, krijgen we groen licht voor publicatie.

Op de campus viel Valerie met de neus in de boter. Haar appartement werd regelmatig schoongemaakt en drie keer per dag at ze in de kantine. Vanuit haar optrekkje keek ze uit op het stadion. De school waar ze werkt, ligt in dezelfde straat als het nieuwe trainingscomplex waar de Primavera’s – belofteselectie – regelmatig oefenen met het sterrenensemble van de Italiaanse voetbalgrootmacht. Waar het een aantal weken geleden nog zwart van de *tivoli* stond toen de velden in gebruik werden genomen. „Schreeuwende fans wilden een glimp van de spelers ontvangen. En dat terwijl Cristiano Ronaldo er nog niet eens bij was...“

WINS (World International School) of Torino heet de school waar Valerie lesgeeft. In hetzelfde gebouw is J College gevestigd, een

middelbare school speciaal opgericht voor voetballtalenten. Het eerste jaar had ze een dubbele taak: assistent-leerkracht van een klein klasje leerlingen van 2,5 tot 5 jaar en persoonlijk begeleider van een 16-jarige jongen uit Venetië.

Eén ding is zeker: WINS is niet weggelegd voor ‘Giovanni met de pet’, maar voor de happy few. „Meer dan de helft zijn kinderen van expats of ouders die hun kinderen internationale ervaringen willen meegeven. Het is een privéschool die natuurlijk duurder is dan een normale school.“

De kwaliteit van het onderwijs gaat boven alles. Om de kinderen optimale persoonlijke aandacht te kunnen geven, worden de klasjes klein gehouden. In haar debuutklas stond Valerie Jansen als assistent-juf onder supervisie van een ervaren Amerikaanse, die haar sporen had verdiend op een internationale school in Shanghai, en een Italiaanse. Engels is de voertaal.

„Respect voor andere mensen, kritisch denken en een wereldwijde

Vanuit haar gloednieuwe optrekkje keek ze uit op het stadion

benadering zijn speerpunten bij het lesgeven. De beleving staat centraal. Gaat het over kunst? Dan kunnen we de kinderen een tekening laten maken in de stijl van Mondriaan. Gaat het over gezondheid? Je kunt dan een arts uitnodigen om een verhaal af te steken over het lichaam en gezond eten. We stellen zoveel mogelijk alle lessen zelf samen. Dat gebeurt volgens strikte richtlijnen en daar gaat een intensieve voorbereiding aan vooraf, die veel creativiteit vergt. Lessen worden diep uitge-

dacht in overleg met een coördinator en moeten van topkwaliteit zijn. Specialisten geven vakken als muziek, art en gym. Er is fulltime een verpleegster aanwezig. Het complex wordt 24 uur per dag beveiligd. Excursies worden per privébus gemaakt.

Valerie begon een week geleden aan haar tweede schooljaar. Een jaargang, die in een ander daglicht staat dan het eerste. Was ze vorig jaar assistent, nu zijn de rollen omgedraaid en is zij degene die een assistent onder haar hoede heeft. Haar optrekkje op de campus heeft ze vervuld voor een appartement in Turijn. „Op een mooi plekje, vlak bij het centrum.“

In sociaal opzicht heeft de Emmense haar draai gevonden. „Ik trek veel op met een Italiaanse lerares en voel me erg thuis hier.“

Hoe het zit met de liefde? Daarover houdt ze haar lippen stijf op elkaar. Want de Oude Dame luistert mee. „Italianen zijn supervriendelijk, maar wel echte charmeurs hoor. Ik soms aangesproken met *ciao bella* en *bella bionda*.“

Op een billboard in Emmen.